

Isus – Împărat al nostru?

Este conform Scripturii, să slăvim pe Domnul Isus ca Împărat?

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 22.01.2019, Actualizat: 22.01.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Este și rămâne ceva deosebit când te preocupi cu Ființa și Persoana Domnului nostru. Se ajunge foarte ușor ca uneori s-o facem numai din interese pur teologice și uităm cu cine avem a face. El trebuie să fie întotdeauna Împăratul inimilor noastre. Sentimentele și înclinațiile noastre trebuie să-l aparțină, înaintea Lui vrem să ne prosternăm cu reverență. Domnul Isus Se prezintă pe Sine Însuși în foarte multe feluri inimilor noastre, așa că un singur fel de a-L descrie este insuficient.

Domnul Isus este Împărat

Nu este nici o îndoială: Domnul Isus este „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 17.14; 19.16; 1 Timotei 6.15). În Vechiul Testament a fost vestit un Împărat al gloriei (Psalmul 24.7), însă în mod deosebit era vorba de Fiul lui David, care trebuia să ia în stăpânire scaunul de domnie peste Israel (Ieremia 23.5). Când a fost născut Domnul Isus, Dumnezeu a purtat grijă ca oameni dintre națiuni să-L aducă onoare regală, chiar dacă reacția în Israel a fost numai consternare, atunci când aceștia au întrebat: „Unde este Împăratul iudeilor care tocmai S-a născut?” (Matei 2.2, 11). Domnul Isus Însuși confirmă „mărturia bună înaintea lui Pilat” (2 Timotei 1): „Tu zici că Eu sunt Împărat” (Ioan 18.37). Când Domnul Isus a intrat în Ierusalim șezând pe mînzul unei măgărițe, s-a împlinit Scriptura: „Iată, Împăratul tău vine la tine blînd și călare pe măgar, mînzul unei măgărițe” (Matei 21.5; compară cu Zaharia 9.9). Dumnezeu a purtat grijă, ca, în mod contrar voinței conducătorilor iudei, inscripția de pe cruce să fie: „Acesta este *Împăratul iudeilor*” (Luca 23.38).

Însă Împăratul a fost lepădat de poporul Său Israel și L-au răstignit. Domnul Isus spune: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18.36). Ținutul, în care El va fi acum recunoscut, va fi în cer. Însă și pe pămînt va trebui să fie o Împărăție. În Matei 13, Domnul Isus vorbește despre faptul că pe pămînt va fi o Împărăție cu un caracter ascuns. Împărăția păcii văzută, vestită, deocamdată nu va veni, însă în locul acesteia va fi o Împărăție a lui Dumnezeu avînd caracter nevăzut (compară cu Matei 13.11). Împărăția lui Dumnezeu din timpul de acum nu constă din lucruri materiale, așa cum va fi în Împărăția păcii – nu din mâncare și băutură -, ci ea constă din „*dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfînt*” (Romani 14.17). Momentan pe pămînt nu este un Împărat vizibil în această Împărăție. Supușii ar trebui să aparțină acestei Împărății spirituale nevăzută pe pămînt. Despre aceasta vorbesc foarte clar cele zece parabole despre Împărăția cerurilor din evanghelia după Matei capitolele 13-25. Și astăzi este deci un domeniu unde te poți pune de partea Aceluia care aici pe pămînt a fost respins ca Împărat, și unde te supui cu plăcere poruncilor și rînduielilor Lui.

Domnul Isus va fi în viitor Împărat

Vrem să ținem adînc în inima noastră faptul că Împărăția vizibilă peste Israel va fi în viitor. Așa au întrebat ucenicii pe Domnul după învierea Sa: „Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel? Și El le-a zis: Voi nu trebuie să cunoașteți timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate” (Faptele apostolilor 1.6,7). Și apostolul Petru spune mai târziu: „... ca să vină timpuri de înviore de la fața Domnului și să-L trimită pe

Acela care a fost rânduit dinainte pentru voi, pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie, într-adevăr, să-L primească, *până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor*, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Său profeți din vechime” (Faptele apostolilor 3.20,21). Deci Împărăția trebuie încă să vină; aceasta înseamnă că Biserica nu a înlocuit pe Israel, ci ea este o intercalare în căile lui Dumnezeu cu Israel. De aceea noi trebuie astăzi – în mod deosebit pe baza epistolelor nou-testamentale – să ne punem întrebarea: în ce relație stăm noi față de Împărat și cu Împărăția legată cu El, „despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime”?

Relația noastră față de Împăratul respins

Această întrebare pare să fie repede rezolvată pentru mulți, și pentru ei nu este nici o întrebare: Domnul Isus este și Împăratul *meu*. Eu *slujesc* Împăratului. – Evangheliile vorbesc despre Împărăția lui Dumnezeu, și de fapt acolo am putea traduce și cu „Regatul lui Dumnezeu”. Deci când avem a face cu un regat, atunci trebuie să fie și un împărat, aceasta este concluzia, și acest Împărat este Isus Hristos, continuă deducția logică. Eu sunt în această Împărăție, deci Isus este Împăratul meu. Și dacă El este Împăratul meu, atunci ar trebui să mă adresez Lui în felul acesta.

Întrebarea este desigur, dacă această deducție logică este cu adevărat de la sine reală, după cum pare. Să parcurgem succesiv deducțiile logice:

1. Există o Împărăție, deci există și un Împărat.

Citim în Luca 19.12: Un om de neam ales a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă.” Evident, drept urmare era o împărăție, care încă nu avea împărat. Deci nu este neapărat necesar că numai pentru faptul că există o împărăție, Hristos trebuie să fie deja astăzi Împărat al acestei Împărății. Nu spunem, că El nu ar fi, spunem însă că nu putem deduce aceasta ca de la sine.

2. Dacă este un Împărat, atunci acesta este Isus Hristos.

Aici este interesant, că noi într-adevăr citim de multe ori despre Împărăția lui Dumnezeu și despre Împărăția cerurilor, însă niciodată nu citim despre *Împărăția lui Isus* sau despre *Împărăția lui Isus Hristos*.¹ În Faptele apostolilor 8.12 acestea sunt chiar despărțite: „Dar, când l-au crezut pe Filip, care vestea Evanghelia despre Împărăția lui Dumnezeu și Numele lui Isus Hristos, ...” Expresia „Împărăția lui Dumnezeu” exprimă, că Dumnezeu domnește aici, și expresia „Împărăția cerurilor” exprimă, că această Împărăție este condusă din cer sau că, așa cum se exprimă Daniel, „cerurile stăpânesc” (Daniel 4.26).

3. Dacă eu sunt în Împărăția, în care Isus Hristos este Împărat, atunci El este și Împăratul meu.

Chiar și atunci când eu sunt într-o astfel de Împărăție, trebuie totuși să mă întreb, dacă eu stau în slujirea Împăratului sau dacă eu am o altă relație cu acest Împărat. În fiecare casă împăratească sunt diferite relații: este poporul în general, sunt slujitorii, familia împăratească, da, sunt chiar diplomați din alte țări. Toate aceste grupe stau în relații diferite cu împăratul și au privilegii diferite, dar au și lucruri comune. Astfel copiii

împăratului, slujitorii și chiar și poporul trebuie să asculte de rânduielile împăratului, diplomații însă nu trebuie să asculte.

4. *Dacă Isus Hristos este Împăratul meu, atunci ar trebui să mă adresez Lui corespunzător.*

Desigur vor fi diferențe în felul de adresare: poporul și slujitorii se vor adresa cu „împăratul meu”, și copiii împăratului vor spune desigur mai degrabă „tata”. Diplomații vor vorbi numai despre împăratul acestei țări sau al țării acelea. Exemplul acesta trebuie să arate numai că sunt diferențe și noi nu trebuie să tragem repede concluzia: dacă Domnul Isus este Împărat, atunci El este și Împăratul „nostru” respectiv „al meu”. Mulți sunt de părere că se atribuie o deosebită onoare Domnului, dacă ne adresăm Lui cu „Împăratul meu”. Însă și în acest caz trebuie să întrebăm, dacă de exemplu un tată, care într-o firmă este director, dorește cu plăcere să fie apelat de fiul său cu „domnule director”.

Vrem să cercetăm în continuare Cuvântul lui Dumnezeu, cu privire la relația în care stăm noi față de Împăratul Isus. Această cercetare este deosebit de interesantă și va revela ceva la care noi probabil nu ne-am fi așteptat. Cu siguranță toți am fi fost mulțumiți să ocupăm un loc în picioare în curțile din față ale casei împărătești (compară cu Psalmul 84.10) și să ne plecăm în închinare înaintea Împăratului Isus. Vrem, spus în treacăt, desigur să ne prosternăm înaintea Domnului Isus, dar la sfârșitul acestui articol probabil/sper dintr-un alt motiv.

Felul de a se adresa Domnului în Noul Testament

Este surprinzător că nici un scriitor nou-testamental nu se adresează Domnului Isus ca Împărat. Chiar și ucenicii Lui, care așteptau Împărăția în adevăratul ei sens al cuvântului, niciodată nu se adresează Lui ca Împărat. Nici o rugăciune nu este adresată Împăratului, întotdeauna se vorbește despre Isus ca *Domnul*. Cartea Faptele apostolilor este mărturia cea mai de timpurie despre creștini și acolo găsim că apostolul Pavel spune temnicerului: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta” (Faptele apostolilor 16.31). Ei au depus mărturie „despre învierea Domnului Isus” (Faptele apostolilor 4.33); ei au fost „botezați pentru Numele Domnului Isus” (Faptele apostolilor 8.16), și au vestit „Evanghelia Domnului Isus” (Faptele apostolilor 11.20). Și-au dat viața nu pentru Împărat, ci „pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos” (Faptele apostolilor 16.26). De asemenea nu a fost preamărit Numele Împăratului, ci „Numele Domnului Isus era preamărit” (Faptele apostolilor 19.17). De asemenea slujba a fost primită nu de la Împărat, ci „de la Domnul Isus” (Faptele apostolilor 20.24).

După ce Domnul Isus a fost lepădat de poporul Său pământesc, El a vorbit, la mărturisirea lui Petru „Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu”, despre faptul că El va clădi Adunarea Sa. La cruce Domnul Isus a purtat nu numai păcatele tuturor acelor oameni care vor crede cândva în El, ci El a iubit Adunarea sau Biserica așa de mult, că S-a dat pe Sine Însuși pentru ea (Efeseni 5.25). Prin coborârea Duhului Sfânt a fost creată o societate de oameni cu totul nouă, un om cu totul nou (compară cu Efeseni 2.10-18). „Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de *un singur Duh* într-*un singur trup*, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-*un singur Duh*” (1 Corinteni 12.13).

Mai târziu Domnul Isus S-a arătat apostolului Pavel și i-a revelat o taină, pe care Dumnezeu o avea în inima Lui din timpurile veșnice (compară cu Faptele apostolilor 26.16; Efeseni 3). Deci noi trăim astăzi în timpul în care Dumnezeu a revelat o taină, și timpul acesta va dura până la revenirea lui Hristos, când El Se va ocupa iarăși cu poporul Său pământesc Israel și va împlini toate făgăduințele, pe care Dumnezeu li le-a dat în Vechiul Testament (compară cu Faptele apostolilor 3.19-21; Romani 11.29). Noi suntem parte componentă a uni cu totul alt timp deosebit, care nu a fost vestit în Vechiul Testament. De aceea nicidecum nu uimește, că noi ca și copii ai lui Dumnezeu stăm astăzi într-o cu totul altă relație cu Împăratul lepădat, decât aceea pe care israeliții au așteptat-o pentru ei. Desigur Isus Hristos are drepturi și asupra noastră, însă atunci este ca *Domn* și nu ca Împărat.

Am văzut mai înainte, că astăzi există o societate de oameni cu totul nouă, care este denumită Biserică sau Adunare. Această părtășie este trupul lui Hristos, și ea este așa de strâns unită cu Hristos, că noi suntem numiți mădulare ale Sale. El ia chip în lumea aceasta prin mădularele trupului Său. Cu toate că Hristos nu este prezent, El este totuși reprezentat pe pământ prin trupul Său. Ca să descrie mai intim apropierea noastră de Hristos, apostolul Pavel vorbește în Efeseni 5 despre faptul că soții trebuie să-și iubească soțiile așa cum Hristos a iubit Adunarea. Noi nu numai am fost strâns legați cu Hristos, ci noi, așa cum am văzut deja, am venit într-o relație de dragoste, în care sentimentele noastre sunt pentru Mirele nostru ceresc. Această relație cu Hristos ne-a adus în apropierea directă a Tatălui. Deoarece Hristos este acolo la Tatăl, și noi avem această apropiere de Tatăl, așa că noi putem chiar spune „Ava, Tată” (compară cu Romani 8.15; Galateni 4.6). La fel noi avem intrare liberă în Locul Preasfânt și „am fost apropiați prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2.13-18). Această apropiere nu era în Vechiul Testament și nici în Împărăția păcii din viitor nu va fi, așa cum ne arată clar profetul Ezechiel.

O societate cerească

Dacă Israel avea nenumărate făgăduințe, care erau legate cu *pământul*, noua societate de oameni este legată cu *cerul*: ei au o „speranță, care vă este păstrată în ceruri” (Coloseni 1.5); „cetățenia [lor] este în ceruri” (Filipeni 3.20); pe pământ nu sunt comori pentru ei (compară cu Matei 6.20); ca străini și fără drept de cetățenie (1 Petru 2.11) ei nu sunt din lumea aceasta (Ioan 8.23), și conform cu voia Tatălui „au fost scoși din veacul rău de acum” (Galateni 1.4). În privința aceasta nu este nici un fel de continuitate din Vechiul Testament. Diferența față de un credincios din Vechiul Testament nu ar putea fi mai mare în această privință, cu toate că și aici sunt anumite indicii, că deja patriarhii au privit spre un locaș ceresc (compară cu Evrei 11), chiar dacă nu era chemarea lor specifică. La fel și noi savurăm astăzi anumite binecuvântări pământești, cu toate că ele nu sunt chemarea noastră specifică (de exemplu căsnicia).

Dacă ținem bine seama de aceste contexte, atunci vom înțelege tot mai mult de ce primii creștini nu au vorbit despre *Împăratul* lor, ci despre *Domnul* lor. Aceasta nu avea loc din lipsă de respect, ci din înțelegerea relației lor deosebite cu Domnul Isus.

Gândul la un împărat conține întotdeauna (1) o distanță față de poporul său și (2) ierarhii, în care fiecare are locul lui și măsura specifică lui de apropiere sau depărtare; aceasta include

apoi relații diferite între aceste grupe. Însă Duhul lui Dumnezeu S-a ostenit – în mod deosebit în Efeseni 2 și 3 – să arate clar, că noi am fost aduși într-o apropiere atât față de Domnul cât și față de Dumnezeu Tatăl, cum nu poate fi alta mai mare, și că în afară de aceasta acum nu mai sunt privilegiile pentru anumite grupe. Chiar și diferența cea mai mare – aceea dintre iudei și națiuni – a fost complet înlăturată. Toți au aceleași binecuvântări, toți au aceeași apropiere. Deci dacă noi Îl vedem pe Domnul ca Împărat și ne adresăm Lui astfel, atunci acționăm total împotriva eforturilor Duhului lui Dumnezeu, de a ne face prețioase binecuvântările noastre creștine propriu-zise.

Primii creștini au înțeles totuși foarte bine, că cu toate acestea ei își aveau drumul în domeniul stăpânirii Împărăției lui Dumnezeu, când apostolul Pavel scrie: „Aceștia sunt singurii împreună-lucrători cu mine pentru *Împărăția* lui Dumnezeu care mi-au fost mângâiere” (Coloseni 4.11), sau când apostolul Ioan scrie de pe insula Patmos: „Eu, Ioan, fratele vostru și împreună-părtaș la necazul și *împărăția* și răbdarea în Isus ...” (Apocalipsa 1.9).

Cine și-a însușit bine învățătura apostolului Pavel, acela a înțeles: în „administrarea împlinirii timpurilor” (Efeseni 1.10), prin care este vorba de Împărăția de o mie de ani viitoare a păcii, Domnul Isus va fi Cap peste toate în cer și pe pământ: toate Îi vor fi supuse Lui. Și acum urmează învățătura de necuprins a apostolului: Adunarea în timpul acesta este nu numai exclusă de la aceasta, ci ea este chiar „plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.21-23). Când Hristos va prelua domnia Sa, atunci Adunarea va fi legată cu El ca trup al Lui. Ea va fi mireasa la dreapta Lui. El Își va *prezenta* Lui Însuși Adunarea *glorificată* (Efeseni 5.27), ea va reflecta gloria Sa (Apocalipsa 21.10,11). Simțămintele și sentimentele Lui cele mai profunde aparțin miresei Sale, care îi mișcă inima. Nu ar trebui aceasta să ne miște inima, ca să ne adresăm Domnului corespunzător acestei apropieri a noastre de El?

Și chiar individual, El nu este „Împăratul meu”, ci este *Domnul* meu. Ce apropiere profundă exprimă apostolul Pavel, când scrie în Filipeni 3.8 despre „Domnul *meu*”, și ce simțăminte intime exprimă cuvintele Mariei Magdalena: „Pentru că L-au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus ...” (Ioan 20.13). În ambele cazuri exprimarea nu este o imagine a distanței, ci a apropierii. Și când Toma află nu numai din auzite despre Domnul Isus, ci este așa de aproape de El, că poate să-L atingă pe Domnul, el strigă: „Domnul *meu*” (Ioan 10.28).

Ținând seama de aceste adevăruri provocatoare, nu ar trebui să se spună că Domnul Isus trebuie să fie chiar întristat, când noi prin cântările noastre exprimăm ceva prin care arătăm numai că noi nu am înțeles corect adevărata noastră poziție și relație cu El și de asemenea și între noi? Desigur Domnul Isus vede inimile noastre, și El este foarte răbdător cu noi, dar cu toate acestea Își dorește inimi înțelepte. Cât de des a fost El foarte întristat, când ucenicii Lui nu L-au înțeles. Nu vrem noi să ne străduim să-L laudăm cu mai multă pricepere? Nu caută Tatăl adoratori, care Îl adoră „în duh și adevăr” (Ioan 4.23)?

De altfel în epistole nu mai citim nimic, că Împărăția lui Dumnezeu a fost propovăduită, așa cum de exemplu este încă în Faptele apostolilor (Faptele apostolilor 14.22; 20.25; 28.23,31). Evident noile revelații despre Adunare, pe care Domnul le-a făcut cunoscut apostolului Pavel, cuprindeau învățăturile despre Împărăția lui Dumnezeu. Deci cine a înțeles bine învățătura apostolului, acela nu trebuie să presupună că învățăturile despre Împărăția lui Dumnezeu

toate nu mai sunt în vigoare, ci că ele erau incluse în noua revelație despre casa lui Dumnezeu, Adunarea lui Dumnezeu și trupul lui Hristos. Nu este întâmplător, că după Faptele apostolilor 21 nu mai citim că primii creștini au fost numiți „ucenici” (această denumire avea și o referire mult mai clară la Împărăția lui Dumnezeu). Însă aceasta la rândul ei nu înseamnă că însușirea de ucenicie nu ar avea nimic să ne spună, dar dacă noi ca creștini, ca sfinți, ca preaiubiți, ca și copii, ca fii, ca slujitori și așa mai departe, ne comportăm așa cum Dumnezeu a planificat și rânduit, atunci automat îndeplinim toate însușirile ucenicilor și chiar mult mai mult decât atât.

Evanghelia Împărăției

În vorbirea Domnului Isus din Matei 24.14 referitoare la timpul din urmă se spune: „Și această *Evanghelie a Împărăției* va fi predicată în toată lumea, spre mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul.” Întrebarea, care se pune cu privire la aceasta, este: Nu este misiunea noastră, să vestim această *Evanghelie a Împărăției*? Însă aici trebuie să se țină seama cui vorbește Domnul Isus în această vorbire referitoare la timpul din urmă, și ce timp are în vedere în mod deosebit Domnul aici: Domnul Se adresează rămășiței iudaice, ceea ce noi învățăm din finalul de la Matei 23.37-39. Este timpul scurt înaintea necazului cel mare (compară cu Matei 24.15-22), căci se spune: „atunci va veni sfârșitul”. Scurt înainte de sfârșitul acestui veac se va vesti „această *Evanghelie a Împărăției*”, și ea nu va avea un alt conținut decât a avut la începutul slujirii Domnului, când atât Ioan Botezătorul cât și mai târziu Domnul Isus Însuși au vestit *Evanghelia Împărăției*. Mesajul lor era: Împăratul vine, respectiv Împărăția stă înaintea ușii, s-a apropiat. Când acest sfârșit al veacului se va fi apropiat, Adunarea va fi deja demult răpită.²

Desigur noi putem vesti oamenilor și astăzi această Împărăție, în mod deosebit când ne gândim că noi suntem scurt înaintea acestui timp al sfârșitului. Noi putem spune oamenilor că Domnul Isus va reveni pentru judecată și atunci ca Împărat va instaura o Împărăție pe pământ. Aceasta este pentru ei o atenționare serioasă, să se întoarcă la Dumnezeu. De asemenea oameni au nevoie chiar să li se spună despre conținutul *Evangheliei* veșnice: și anume că Dumnezeu este Creatorul, Cel „care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14.7). Căci oamenii sunt astăzi așa de otrăviți de teoria evoluționistă, că nu mai cred aceasta. Cu toate acestea *Evanghelia* noastră propriu-zisă este încă cu totul alta: ea este încă *Evanghelia* cea mai minunată, care există: „*Evanghelia* gloriei lui Hristos” (2 Corinteni 4.4), „*Evanghelia* harului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.24), „*Evanghelia* gloriei fericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1.11).³ Însă conținutul *Evangheliei Împărăției* nu este așteptarea unui creștin: el nu așteaptă judecata și nici pe antihrist, ci pe Domnul Isus pentru răpirea Bisericii Sale și a tuturor celor care au adormit în Hristos (compară cu 1 Tesaloniceni 4.13-18). În timp ce mesajul *Evangheliei Împărăției* va fi: „Împăratul vine”, creștinii strigă și se roagă: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.17-20).

„Împăratul” în Faptele apostolilor 17.6,7

Faptele apostolilor 17.6,7: Și, negăsindu-i, îi târau pe Iason și pe unii frați înaintea magistraților, strigând: „Aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici; pe aceștia Iason i-a primit; și toți aceștia lucrează împotriva decretelor Cezarului, spunând că este un alt

împărat: Isus.”

Vrem în final să ne ocupăm cu locul din Biblie din Faptele apostolilor 17.6,7, care este citat deseori de unii adepți ai cântărilor adresate împăratului. După considerentele mele un lucru este foarte clar: pe locul acesta nu se poate construi o învățătură veritabilă. El pare să fie aproape singurul fir de pai pentru adepții cântărilor adresate împăratului și este mereu citat în acest context. Dar să ne gândim bine, cine vorbește aici de fapt: sunt aceia care voiau să atribuie ceva rău creștinilor. Locul acesta din Biblie este pe aceeași linie cu cel din Ioan 19.12: „De atunci Pilat căuta să-L elibereze; dar iudeii strigau, spunând: ‚Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului’”. Dacă iudeii acuzatori voiau să aducă pe romani în vreun fel împotriva creștinilor, atunci ei trebuiau să argumenteze în felul acesta. Chiar și Pilat a fost determinat prin acest fel de argumentare să nu elibereze pe Domnul Isus. În afară de aceasta este foarte posibil ca creștinii de la început să fi explicat cu adevărat iudeilor, că ei au lepădat pe Împăratul lor. Însă aceasta nu înseamnă, că ei înșiși au vorbit despre Domnul Isus ca Împărat *al lor*. Dimpotrivă, am văzut deja mai înainte, că primii creștini au vorbit întotdeauna despre *Domnul Isus* (Faptele apostolilor 16.31; 4.33; 8.16; 11.20; 15.26; 19.17; 20.24).

Diverse nivele de relații

Uneori se spune, că în adresările făcute Domnului sunt diferite nivele de relații. În sine însuși gândul acesta este corect. Domnul Isus nu este numai *Domnul nostru*, ci El ne numește și *prieteni ai Lui* și chiar *frați*; El este *Marele Preot al nostru*, așa precum este *Creatorul nostru*. Cu toate acestea și aici este clar, că noi nu găsim nici un loc biblic în Noul Testament, unde nouă ca și creștini ni s-ar cere să ne adresăm Domnului în rugăciune sau prin cântare ca prietenul *nostru* sau al *meu* sau ca fratele *nostru* sau al *meu*. Dacă *El ne numește* prietenii și frații Lui, aceasta este una, însă nu ar trebui să tragem concluzia din aceasta că și noi avem voie să ne adresăm Lui în felul acesta (în privința aceasta Scriptura nu dă nici un indiciu; ci contrariul este cazul!). Dimpotrivă citim în epistola către Evrei, că Domnul Isus este „Marele Preot *al nostru*” (Evrei 4.14,15; 8.1), și cu toate acestea aproape nimeni nu l se adresează în felul acesta. Deseori găsim în cântări, că noi cântăm despre Domnul ca Mare Preot al nostru, și Scriptura însăși ne dă exemple despre aceasta. Aceasta este diferența față de „cântările împăratului”; Noul Testament nu ne dă nici un singur indiciu pentru acestea.

Desigur sunt și astăzi cântări în care noi putem lăuda pe Domnul ca Împărat: când este vorba de poziția Lui în Împărăția păcii sau de supremația Lui ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Căci desigur noi ne bucurăm deja acum, (1) că în curând El va purta o cunună cu multe diademe aici pe pământ unde El a avut numai o cunună de spini; (2) că aici, unde L-au lovit cu toiagul pe cununa de spini așezată pe capul Lui, El va avea în mâna Sa sceptrul divin; (3) că aici, unde pentru El au avut numai o cruce, va sta în curând scaunul Său de domnie. Însă El nu va fi „Împăratul *nostru*” sau „Împăratul *meu*”, așa cum va fi realmente în Împărăția păcii pentru poporul Său Israel.

Concluzie finală

Noi ca și creștini am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Tatălui (Coloseni 1.13). El

este nu numai Împăratul, care va fi recunoscut ca atare cândva pe pământ, ci El este și „Fiul dragostei Sale”. El este Preaiubitul Tatălui – așa Îl cunoaștem noi astăzi pe Domnul Isus -, și pentru că noi suntem în Fiul și am primit viața Fiului, Tatăl ne iubește la fel cum iubește pe Fiul (Ioan 17). Nici un credincios din timpul Vechiului Testament nu a savurat această „nemărginită bogăție a harului Său în bunătate față de noi” (Efeseni 2.7), și Cuvântul tace cu privire la o astfel de apropiere în Împărăția păcii care va veni. În mod nemeritat noi am venit în savurarea unei relații, care mai mare nu poate fi și pentru care noi putem numai să ne plecăm genunchii în adorarea Fiului și a Tatălui.

Adnotare

[1] Diferite locuri din Scriptură ar părea să spună, că Împărăția lui Dumnezeu pe pământ este pusă astăzi totuși în legătură cu Persoana Domnului: Efeseni 5.5; Evrei 1.8; 2 Timotei 4.1,18; 2 Petru 1.11; Apocalipsa 11.15. O cercetare mai îndeaproape a acestor locuri artă, că este totuși Împărăția viitoare, când toate cele din cer și de pe pământ vor fi supuse lui Hristos.

[2] Citește în privința aceasta articolul: „[De ce eu cred că răpirea va avea loc înaintea necazului cel mare](#)”

[3] Citește în privința aceasta articolul: „[Sunt mai multe Evanghelii. decât numai una singură?](#)”

Tradus de la: [Jesus - unser König?](#)

Traducere: Ion Simionescu